

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCCLXXIV. De vili æstimatione nostrorum Operum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

sensiones, contentiones, rixas &c. sæpe in diversa trahit. Gratias age DEO, quòd tibi dederit ipsâ utilitatis experienciâ capere Verbum istud: & ideo alacriter fer Jugum Christi, de quo ipse ait: *Jugum meum suave est.* Matth. II. v. 30.

PUNCT. III. *Sunt enim Eunuchi, qui de matris utero sic nati sunt: & sunt Eunuchi, qui facti sunt ab hominibus: & sunt Eunuchi, qui seipsos castraverunt propter Regnum Cælorum.* v. 12. Per ultimos intelliguntur, qui ex Voti obligatione nequeunt licitè contra Continentiam agere. His autem in Præmium promittitur Regnum Cælorum, & specialis Laureola in Regno Cælorum, & Media efficaciora, ac securiora Regni Cælorum. Nam *Qui sine Vxore est, sollicitus est, quæ Domini sunt, quomodo placeat DEO. Qui autem cum Vxore est, sollicitus est, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Vxori, & divisus est.* I. Cor. 7. v. 31. *Et Mulier innupta, & Virgo cogitat, quæ Domini sunt, ut sit Sancta Corpore & Spiritu. Quæ autem Nupta est, cogitat, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Viro.* Ibid. Vide autem, quantò melius & facilius sit, placere DEO, quàm homini; & quantam studium Soli DEO placendi animi quietem pariat; quantas vicissim studium placendi homini curas & sollicitudines generet, & quàm sæpe frustretur.

MEDITATIO CCCLXXIV.

De vili aestimatione nostrorum

Operum. Luc. 17. v. 7.

PUNCTUM I. *Quis vestrum habens servum arantem, aut pascentem, qui regresso de agro dicat illi: Statim transi, recum;*

recumbe: & non dicat ei: *Para, quod cenem, & praece-
re, & ministra mihi, donec manducem, & bibam, & post
hac tu manducabis, & bibes?* Si ita decet hominem cum
homine agere, qui est ejusdem Naturæ, sed solum for-
tius & conditionis inæqualis, & intuitu exiguæ me-
cedis temporalis; quantò magis pro Obsequijs Dei
præstitis, non debemus statim velle accipere Refecti-
onem aliquam, sive Spiritualem, nempe Gaudia & Sa-
luta interna; sive temporalem, ut nimirum nostris
labores, excolendis nostris & aliorum Conscientijs
impensi, adeoque in agro Domini colendo, & Domi-
nico Grege pascendo, tolerati, statim compensentur
liberaliori cibo, & potu, vel extraordinarijs corporis
solatijs? Itaque si labores, ærumnæ, molestiæ conti-
nua serie succedant, & multiplicentur, non fatige-
mur, non queramur, non Divina aut humana Soli-
tudo requiramus; sed tempus exspectemus, quo & nobis
in Cæna Regni Cælorum recumbere, atque à la-
boribus requiescere liceat.

PUNCT. II. *Nunquid gratiam habet servo illi, qui
fecit, quæ ei imperaverat? Non puto. v. 9.* Sic & nos pro
Operibus in Obsequium DEI præstitis indignos nos
censeamus, ut DEVS ullos extraordinarios Favores
& Gratias nobis exhibeat; nec ab homine gratitudi-
nem, aut laudem requiramus, ut DEVS sic quasi per
homines nobis gratias agat.

PUNCT. III. *Sic & vos cum feceritis omnia, quæ
præcepta sunt vobis, dicite; Servi inutiles sumus: quod debui-
mus facere, fecimus. v. 10.* Sic ergo vilipendende
sunt omnes actiones nostræ; quia ex una parte sunt
DEO ad suam majorem Felicitatem prorsus inutiles,
ex altera parte sunt DEO innumeris titulis debitæ, tan-
quam

quam Creatori, Conservatori, Redemptori, Supremo Domino, continuo Benefactori maximo, & gravissimè à nobis & sæpissimè peccatis læso. Unde, quidquid fecerimus, necdum, quantum debuimus, fecimus, sed modicum quid, summè illi debitum. Ideo omni Favore & Gratiâ adhuc indignos nos æstimemus vi operis nostri; & omnia, quæ accipimus, Divinæ Misericordiæ & Munificentiæ in acceptis referamus.

MEDITATIO CCCLXXV.

Parabola Pharisei arrogantis,

& Humilis Publicani. Luc. 18. v. 9.

PUNCTUM I. Dixit autem ad quosdam, qui in se confidebant tanquam Justi, & aspernabantur ceteros, Parabolam istam. Duo homines ascenderunt in Templum, ut orarent: unus Phariseus, & alter Publicanus. Phariseus stans, hac apud se orabat: *DEVS* gratias ago tibi, quia non sum, sicut ceteri hominum; raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic Publicanus. Jeiuno bis in Sabbato (id est, in hebdomade, unde dies numerabantur, prima Sabbati, secunda Sabbati) Decimas de omnium, quæ possideo. Luc. 18. v. 9. Considera, hîc à Christo describi hominem Superbum, qui licet dicendo: *DEVS*, gratias ago tibi &c. omnia sua bona Gratiæ Divinæ adscripserit (alias enim non tantum Superbus, sed etiam Hæreticus fuisset) tamen non Humilis, sed Superbus erat; quia adhuc sibi de suis bonis complacuit, seipsum & sua æstimavit, & alijs prætulit. Unde talem de Superbia reprehendit S. Paulus 1. Cor. 4. v. 7. *Quid autem*